

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 28/2026-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Miroslav Katunský, JUDr. Milan Kuzma a spol., Floriánska 19, Košice, proti postupu Okresnej prokuratúry Rožňava v konaní vedenom pod sp. zn. Pv 172/24/8808 v spojení s postupom Mestského súdu Košice v konaní vedenom pod sp. zn. 47Tp/96/2025 a jeho uznesením sp. zn. 47Tp/96/2025 z 12. novembra 2025 a v spojení s postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 7Tpo/64/2025 a jeho uznesením sp. zn. 7Tpo/64/2025 z 1. decembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 13. januára 2026 domáha vyslovenia porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. Pv 172/24/8808 v spojení s postupom mestského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 47Tp/96/2025 a jeho uznesením sp. zn. 47Tp/96/2025 z 12. novembra 2025 a v spojení s postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7Tpo/64/2025 a jeho uznesením sp. zn. 7Tpo/64/2025 z 1. decembra 2025. V petite podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby nálezom vyslovil porušenie označených práv, prikázal mestskému súdu prepustiť ho z väzby na slobodu, priznal mu primerané finančné zadostučinenie 3 000 eur, ktoré sú mu spoločne a nerozdielne povinné uhradiť okresná prokuratúra, mestský súd a krajský súd, a priznal mu náhradu trov konania.

2. Z obsahu sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti vyplýva, že 21. októbra 2025 podal na okresnej prokuratúre žiadosť o prepustenie z väzby, v ktorej mal poukázať na nové skutočnosti

odôvodňujúce podanie novej žiadosti o prepustenie z väzby aj pred uplynutím zákonnej lehoty podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku (oslabenie materiálnej podmienky väzby spočívajúcej v oslabení dôvodnosti vedeného trestného stíhania po vykonaní procesného úkonu konfrontácie 15. októbra 2025), ktorej okresná prokuratúra nevyhovela a predložila ju 30. októbra 2025 mestskému súdu, ktorý o nej rozhodol uznesením sp. zn. 47Tp/96/2025 z 12. novembra 2025 tak, že ju podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku zamietol a podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku neprijal písomný sľub sťažovateľa a podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku väzbu sťažovateľa nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka. Proti uzneseniu mestského súdu sp. zn. 47Tp/96/2025 z 12. novembra 2025, ktoré bolo sťažovateľovi doručené 20. novembra 2025 a zvolenému obhajcovi sťažovateľa 24. novembra 2025, podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 7Tpo/64/2025 z 1. decembra 2025 tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

3. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti namieta celkovú dĺžku trvania konania o jeho žiadosti o prepustenie z väzby, ktorá predstavovala dobu 51 dní, ktorá nie je podľa jeho názoru ústavne akceptovateľná. K prietáhovému postupu pri rozhodovaní o jeho žiadosti o prepustenie z väzby malo dôjsť už postupom okresnej prokuratúry, ktorá o nej začala konať nie bezprostredne po jej doručení 21. októbra 2025, ale až 27. októbra 2025, teda až 6 dní po jej doručení s odvolaním sa na zákonnú lehotu 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia o predchádzajúcej žiadosti o prepustenie z väzby podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku. Mestský súd rozhodol o jeho žiadosti o prepustenie z väzby uznesením sp. zn. 47Tp/96/2025 z 12. novembra 2025, ktoré mu ale bolo doručené až 20. novembra 2025 a jeho zvolenému obhajcovi až 24. novembra 2025, a právoplatne bolo konanie skončené až 11. decembra 2025, keď bolo uznesenie krajského súdu sp. zn. 7Tpo/64/2025 z 1. decembra 2025 doručené jeho zvolenému obhajcovi.

4. Krajský súd v uznesení sp. zn. 7Tpo/64/2025 z 1. decembra 2025 poukázal na to, že považuje vec za obťažnú s ohľadom na rozsah spisového materiálu, pričom k postupu mestského súdu zhrnul, že *„Uznesenie o zamietnutí žiadosti obvineného bolo vyhotovené v zákonnej lehote, expedované procesným stranám 18. 11.2025 a doručené obvinenému už 20.11.2025. obhajca si prevzal napadnuté uznesenie až 24.11.2025 a doručil dôvody sťažnosti prvostupňovému súdu až 26.11.2025 v poobedňajších hodinách, hoci mu nič nebránilo odôvodniť sťažnosť obratom, nakoľko bol prítomný pri výsluchu dňa 12.11.2025.“*. Sťažovateľ s uvedeným názorom krajského súdu nesúhlasí, pričom zastáva názor, že túto skutočnosť mu nemožno pričítať, keďže *„obvinený, resp. jeho obhajca má právo oboznámiť sa s písomným vyhotovením rozhodnutia, voči ktorému podáva opravný prostriedok (s jeho odôvodnením), iba po oboznámení sa s celkovým odôvodnením rozhodnutia môže voči nemu kvalifikovane formulovať sťažnostné námietky.“*. Naopak, prízvukoval, že jeho obhajca prevzal uznesenie mestského súdu sp. zn. 47Tp/96/2025 z 12. novembra 2025 *„v lehote 4 pracovných dní odo dňa jeho expedovania konajúcim súdom a odôvodnenie sťažnosti doručil už 2 pracovné dni po jeho obdržaní, Uvedené rozhodne nie je možné považovať za zdroj porušenia garancií podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru osobitne v prípade, ak celkové posudzované obdobie trvalo 51 dní.“*

5. Krajský súd vo vzťahu k „novej skutočnosti“, ktorou sťažovateľ odôvodňoval podanie žiadosti o prepustenie z väzby v skoršej lehote ako tej, ktorá vyplýva z § 79 ods. 3 Trestného poriadku, uviedol, že po oboznámení sa s vykonanou konfrontáciou 15. októbra 2025 je toho názoru, že sťažovateľ ponúka len vlastné úvahy o miere svojej účasti na skutku, pre ktorý je stíhaný, ktoré sú

„značne subjektívne a vzhľadom na obsah konfrontácie je možné vysloviť záver, že aj tento dôkaz prispieva k dôvodnosti podozrenia z vyšetrovanej trestnej činnosti.“, keď celkovo „dokazovanie vykonané v prípravnom konaní nesvedčí pre záver o zmiernení alebo zoslabení podozrenia zo spáchania skutku, ktorý sa obvinenému kladie za vinu a dôkaz, na ktorý poukazuje sťažovateľ, nie je možné hodnotiť izolovane, bez kontextu s ďalšími vo veci zabezpečenými dôkazmi.“.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Z obsahu sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti vyplýva, že sa domáha vyslovenia porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru postupom okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. Pv 172/24/8808 v spojení s postupom mestského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 47Tp/96/2025 a jeho uznesením sp. zn. 47Tp/96/2025 z 12. novembra 2025 a v spojení s postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7Tpo/64/2025 a jeho uznesením sp. zn. 7Tpo/64/2025 z 1. decembra 2025, pričom namieta výlučne prietahový aspekt rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby (dĺžku tomu zodpovedajúceho konania).

II.1. Judikatúrne východiská:

7. Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje. Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu. Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody, má právo podať návrh na začatie konania, v ktorom súd urýchlene rozhodne o zákonnosti pozbavenia jeho slobody a nariadi prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

8. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy týkajúcich sa práva na osobnú slobodu (čl. 17 ods. 1 ústavy) je obsiahnuté aj právo obvineného podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho väzby a nariadil prepustenie obvineného, ak je väzba nezákonná, ako aj jeho právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú (resp. primeranú dobu) alebo byť prepustený počas konania (III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05, I. ÚS 524/2023, I. ÚS 595/2023). V označených ustanoveniach ústavy sú teda obsiahnuté obdobné práva ako tie, ktoré vyplývajú z čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru (III. ÚS 34/07, IV. ÚS 333/08, IV. ÚS 263/2018, I. ÚS 524/2023, I. ÚS 595/2023).

9. Ústavný súd stabilne judikuje, že jednotlivé lehoty z hľadiska požiadavky neodkladnosti alebo urýchlenosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ale aj z hľadiska čl. 5 ods. 4 dohovoru sa posudzujú podľa všetkých okolností prípadu, spravidla lehoty rátané na mesiace sú príliš dlhé a nevyhovujú požiadavke rýchlosti (III. ÚS 7/00, I. ÚS 18/03, III. ÚS 126/05, II. ÚS 135/2018).

10. Pokiaľ ide o čl. 5 ods. 4 dohovoru, Európsky súd pre ľudské práva judikoval, že tento článok predstavuje jeho *habeas corpus* ustanovenie. Označené ustanovenie poskytuje zadržanej osobe právo aktívne sa domáhať súdneho preskúmania pozbavenia slobody (Rakevich proti Rusku z 28. 10. 2003, sťažnosť č. 58973/00, bod 43; podobne II. ÚS 642/2017, IV. ÚS 610/2018, IV. ÚS 78/2019, I. ÚS 524/2023, I. ÚS 595/2023).

11. Článok 5 ods. 4 dohovoru tým, že osobám pozbaveným slobody zaručuje právo iniciovať konanie, v ktorom môžu spochybníť zákonnosť tohto pozbavenia slobody, priznáva im právo aj na to, aby po začatí takéhoto konania bolo súdom urýchlene rozhodnuté o zákonnosti pozbavenia slobody a nariadené jeho ukončenie, ak sa ukáže ako nezákonné (Rehbock proti Slovinsku z 28. 11. 2000, sťažnosť č. 29462/95, bod 84). Prieťahy, ako ich má na mysli čl. 5 ods. 4 dohovoru, začínajú podaním žiadosti kompetentným vnútroštátnym orgánom a končia dňom, keď je rozhodnutie oznámené žiadateľovi alebo jeho obhajcovi (Koendjibihavie proti Holandsku z 25. 10. 1990, bod 28; Singh proti Českej republike z 25. 1. 2005, bod 74). Pokiaľ ide o otázku urýchllosti konania, túto je potrebné posudzovať s ohľadom na všetky okolnosti daného prípadu (rozsudok Veľkej komory vo veci Inseher proti Nemecku zo 4. 12. 2018, sťažnosti č. 10211/12 a č. 27505/14, bod 252).

II.2. Posúdenie veci:

12. Ústavný súd s ohľadom na monotematicky prieťahový charakter námietok sťažovateľa týkajúcich sa výlučne posúdenia ústavnej konformnosti dĺžky rozhodovania o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby, ktoré malo celkovo trvať 51 dní, bude posudzovať postup okresnej prokuratúry, mestského súdu, ako aj krajského súdu vrátane rozhodnutí oboch dotknutých súdov spoločne vo vzťahu k všetkým označeným porušovateľom.

13. Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že v prípadoch, ak sťažovateľ namieta porušenie ním označených práv v ich prieťahovom aspekte, k takému porušeniu nemohlo *a priori* dôjsť uznesením mestského súdu sp. zn. 47Tp/96/2025 z 12. novembra 2025 a uznesením krajského súdu sp. zn. 7Tpo/64/2025 z 1. decembra 2025, ale len postupom označených súdov v konaní vedenom mestským súdom pod sp. zn. 47Tp/96/2025 a v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 7Tpo/64/2025, čo však nie je pre posúdenie veci rozhodujúce, najmä ak sa sťažovateľ domáha príkazu na prepustenie z väzby (aj bez zrušenia napadnutých rozhodnutí, ktoré sú však z tohto uhla pohľadu súčasťou postupu konajúcich súdov).

14. V ďalšom ústavný súd musí uviesť, že pokiaľ sťažovateľ namietal, že prokurátor okresnej prokuratúry nekonal o jeho žiadosti o prepustenie z väzby bezprostredne po tom, ako mu bola doručená 21. októbra 2025, ale až po 6 dňoch 27. októbra 2025, tak tento postup bol krajským súdom v jeho uznesení sp. zn. 7Tpo/64/2025 z 1. decembra 2025 vysvetlený (bod 5) striktným dodržaním zákonného ustanovenia § 79 ods. 3 Trestného poriadku prokurátorom okresnej prokuratúry, keď argumentácia sťažovateľa o možnosti skoršieho podania žiadosti o prepustenie bola postavená len na jeho izolovane a subjektívne vnímanom obsahu vykonaného dokazovania, s ktorým sa krajský súd nestotožnil. Ani táto okolnosť však nie je rozhodujúca pri zohľadnení celkovej dĺžky rozhodovania o väzbe od podania návrhu na prepustenie z nej až do doručenia rozhodnutia krajského súdu sťažovateľovi (bez ohľadu na posúdenie „inakosti“ dôvodov v zmysle § 79 ods. 3 Trestného poriadku).

15. Ústavný súd však poukazuje na vyjadrenie krajského súdu k postupu sťažovateľa a jeho zvoleného obhajcu, ktorý aj napriek svojej prítomnosti pri výsluchu pred mestským súdom 12. novembra 2025 vyčkával na písomné doručenie uznesenia mestského súdu sp. zn. 47Tp/96/2025 z 12. novembra 2025, keďže mienil byť oboznámený s písomnými dôvodmi zamietnutia žiadosti. To je nepochybne jeho právom a zvážením efektivity obhajobných krokov, avšak za týchto okolností (sprevádzaných prevzatím uznesenia expedovaného 18. novembra 2025 a doručeného obvinenému 20. novembra 2025, obhajcovi až 24. novembra 2025) nemôže sťažovateľ očakávať, že sa popísané skutočnosti doby celkového rozhodovania o väzbe nedotknú (najmä vzhľadom na potrebu sťažnostného súdu vyčkat' na argumenty písomnej sťažnosti, a to práve vzhľadom na záujem pri prvotnom rozhodovaní neúspešného sťažovateľa).

16. V súhrne sa nejavia časové intervaly rozhodovania o väzbe ako relevantne excesívne, a to aj vzhľadom na záverečnú fázu dokazovania vykonaného v prípravnom konaní, s ktorého obsahom museli byť súdy (vrátane krajského súdu) riadne oboznámené, a to v skutkovo nie jednoduchej veci. S ohľadom na prezentované okolnosti ústavný súd považuje celkovú dobu konania o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby v trvaní 51 dní (vrátane konania prokuratúry predchádzajúceho konaniu súdov) za ústavne akceptovateľnú, keďže ide o konanie v dvoch stupňoch a jeho uvedená dĺžka pokrýva aj vyhotovenie rozhodnutí a ich doručovanie.

17. Ústavným súdom prezentovaný záver vychádza z jeho rozhodovacej praxe, v zmysle ktorej sa z hľadiska požiadavky urýchlenosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby konštantne zdôrazňuje, že jej nemôže (okrem prípadov hodných osobitného zreteľa) zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne (III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05, IV. ÚS 253/05, III. ÚS 345/06, II. ÚS 353/06, II. ÚS 135/2018, I. ÚS 524/2023, I. ÚS 595/2023). Konanie v tomto prípade nie je počítané na mesiace (v súhrne nedosahuje ani dĺžku dvoch mesiacov) a relevantná nečinnosť sa v jeho priebehu nevyskytla.

18. Ústavný súd zároveň dodáva, že dĺžka konania o väzbe (resp. prieťahy v tomto konaní) nie je (na rozdiel od konania o veci samej v určitých prípadoch) dôvodom na prepustenie z väzby. Výnimkou z tohto pravidla sú napríklad tie prípady, keď priamo zo zákona vyplýva lehota, v ktorej má byť o väzbe rozhodnuté a ktorá bezvýsledne uplynula (II. ÚS 567/2017, II. ÚS 80/2015, II. ÚS 277/2015 a I. ÚS 338/2018).

19. Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. januára 2026

Libor Duľa
predseda senátu